

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 7096/19

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: יצחק שטרן ושות' בע"מ

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה מיום
22.07.2019 בת"א 59355-09-16 שניתן על ידי כבוד השופט
ח' שרעבי

בשם המערער: עו"ד אורי גלבוץ; עו"ד עמית אוריה

בשם המשיבה: עו"ד חסן דבאח

פסק-דין

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (ת"א 59355-09-16, כב' השופט ח' שרעבי). במסגרת פסק הדין התקבלה תביעת נזקי גוף שהגיש המערער בגין פציעתו בתאונת נפילה מגובה, שאירעה במהלך עבודתו אצל המשיבה. הערעור עוסק בשני נושאים: שאלת קיומו של אשם תורם לתאונה מצד המערער, ושיעור ההיוון שלפיו יש לחשב את סכומי גמלאות המוסד לביטוח לאומי המנוכים מן הפיצוי הנזיקי.

1. אלה העובדות הנצרכות לעניין. המערער, תושב הרשות הפלסטינית, הועסק אצל המשיבה, חברה בע"מ העוסקת בתחום הבנייה, כעובד ניקיון באתר בנייה בעיר בית שמש. בעת שעבד באחד הבניינים באתר, הוא נפל מפתח פיר מעלית לא מגודר מגובה של ארבע קומות. כתוצאה מכך, למרבה הצער, הוא נחבל חבלות גוף קשות שהותירו

אותו משותק בפלג גופו התחתון. בית המשפט המחוזי קבע כי המערער הוכיח את נסיבות התאונה ואת אחריותה של המשיבה לפצותו בגין האירוע. בין היתר, הוכח כי פיר המעלית היה לא מגודר וכי המשיבה לא סיפקה למערער ציוד מגן או אמצעי בטיחות אחרים. בכך, נמצא שהמשיבה נהגה ברשלנות והפרה חובות חקוקות.

לצד זאת, בית המשפט המחוזי מצא להטיל על המערער אשם תורם לתאונה בשיעור של 15% מהנזק. בהקשר זה, צוין כי המערער היה בעל ניסיון בעבודה בענף הבנייה ובאתר הבנייה המסוים, וכי הוא היה מודע לכך שפיר המעלית אינו מגודר. נאמר כי בהתאם לתנאי הראות ששררו במקום המערער יכול היה לראות את פיר המעלית עם קצת יותר תשומת לב מצדו. עוד צוין כי המערער לא התלונן על היעדר הגידור בפני המשיבה או מי מטעמה, ובחר להמשיך לעבוד במקום חרף סכנת הנפילה.

בהמשך כימת בית המשפט המחוזי את הנזקים שנגרמו למערער בתאונה, כאשר בתוך כך הווננו הסכומים שנפסקו כפיצוי לעתיד על-פי שיעור ריבית של 3%. מסכום הפיצויים הכולל נוכו הסכומים של קצבת הנכות מעבודה וקצבת השירותים המיוחדים שאותן מקבל המערער בעקבות התאונה מהמוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל). סכומים אלה הווננו, לצורך הניכוי, על-פי שיעור ריבית של 2%.

2. המערער מעלה בהודעת הערעור שתי טענות כנגד פסק הדין. ראשית, לטענתו אין מקום להשית עליו בנסיבות המקרה כל אשם תורם לתאונה. שנית, נטען כי לצורך הניכוי יש להוון את סכום גמלאות המל"ל על-פי שיעור של 3%, להבדיל משיעור של 2%. המשיבה מנגד סומכת את ידה, בשני העניינים, על קביעותיו של בית המשפט המחוזי. להלן נתייחס לכל אחד מן הנושאים.

האשם התורם

3. המדובר בענייננו בעובד שנפגע בתאונה במהלך עבודתו. במקרים כאלה, מגמה מושרשת בפסיקה היא לדקדק עם המעסיק בכל הנוגע להטלת אחריות לתאונה, ולעומת זאת להכיר במצב העובד ובתנאיו במקום העבודה בכל הנוגע לייחוס אשם תורם. ההצדקה לכך נטועה ביחסי הכוחות בין העובד למעסיק, אשר ככלל נוטים לטובת האחרון. המעסיק הוא ברגיל בעל היכולת המיטבית למנוע או למזער את הסיכון בעבודה, על ידי התווית נהלי בטיחות ומתן הדרכה לעובד. חוג ראייתו מקיף, והוא יכול לתכנן את שיטות העבודה ואמצעי הזהירות בעזרת מומחים לדבר. העובד מנגד פועל במסגרת הגבולות שהציב לו המעסיק, ויכולתו לחרוג מהם מוגבלת. נקודת המבט שלו מצומצמת

יותר, והתנאים בהם הוא מצוי מקשים עליו לשקול, ביישוב הדעת, את הסיכונים שבעבודה לעומת הצורך לבצעה. אין זה אומר כי העובד פטור מדאגה עצמית לביטחונו. כל מקרה יבחן לפי נסיבותיו. עם זאת, לא בנקל יוטל אשם תורם על עובד, אלא רק כשאשמו לקרות התאונה הוא בולט וברור (ראו, מבין פסקי דין רבים: ע"א 655/80 מפעלי קרור בצפון בע"מ נ' מרציאנו, פ"ד לו(2) 592, 604 א'-ב' (1982); ע"א 7895/08 קלינה אליעזר ובניו הנדסה תכנון וביצוע נ' יאטין, פסקה 26 (31.8.2011); ע"א 313/56 חברת החשמל לא"י בע"מ נ' בלומברג, פ"ד יא 1087, 1093 ג'-ה' (1957); ע"א 1062/15 והבי נ' נזאל, פסקה 14 (10.5.2016)).

עסקינן אפוא בקביעה נורמטיבית המעוגנת במדיניות משפטית. במקום העבודה, ובמיוחד במקצועות בהם לא הוענק שיקול דעת רחב לעובד לקבוע כיצד לבצע את עבודתו, ומה יהיו התנאים גם במישור הבטיחותי – הציפייה היא שהמעסיק יצור מקום עבודה בטוח, ולא שהעובד ינהל בעצמו את הסיכונים ויערוך משא ומתן בעניין תוך כדי יום עבודתו.

ביחס להתנהגות העובד, נפסק כי יש להבחין בין מקרים שבהם העובד נוטל על עצמו באופן חופשי ועצמאי סיכון בלתי סביר, או שהוא מתעלם מסיכון ודאי, ואותו סיכון גורם לנזק. אז, יש הצדקה להטיל עליו אשם תורם. מנגד, במקרים שבהם העובד טועה או מוסח בלהט העבודה, או כאשר עסקינן בהתרשלות רגעית הנובעת מהיותו שקוע בביצוע העבודה כפי שזו הוגדרה לו על ידי המעסיק – נקבע שאין די בכך, בהכרח, כדי לייחס לעובד אשם תורם (ראו: ע"א 5850/10 חברת דפרון בע"מ נ' עזבון המנוח גולובין, פסקה כ"ט (15.4.2012); ע"א 4114/90 בן שושן נ' כריכיה קואופרטיבית בע"מ, פ"ד מח(1) 436, 415 ה' (1993); ע"א 477/85 בוארון נ' עיריית נתניה, פ"ד מב(1) 425, 415 (1988); ע"א 453/85 מחמוד בע"מ נ' אטדגי, פ"ד מא(4) 528, 524 (1987)).

4. על רקע קווים מנחים אלה, נבחן את המקרה שלפנינו. במקרה הנדון המערער ביצע עבודות ניקיון בבניין, וכאשר ביקש לצאת אל חדר המדרגות מהקומה בה עבד, צעד בטעות אל תוך פיר המעלית שהיה לא מגודר. לא מדובר בעובד שנטל באופן יזום ומודע סיכון בלתי מחושב במהלך העבודה, אלא במי שפעל במסגרת הגבולות שהותוו לו על ידי המעסיק, וטעה ברגע של חוסר תשומת לב. טעות זו בצעידה אל פיר המעלית, אינה עולה בנסיבות העניין כדי רשלנות תורמת. ראשית, הגם שהתאונה ארעה לפי קביעת בית המשפט קמא בשעה שהיה אור יום בחוץ, צוין כי האור כנראה הוכחה במידה מסוימת על ידי קירות הבניין. המערער טען כי הזירה הייתה חשוכה יחסית, והמשיבה לא הציגה ראיות שיוכיחו אחרת ביחס לפנים הבניין להבדיל מן החוץ. מעבר לכך, בהתחשב

בעובדה שהמערער היה שקוע באותה עת בביצוע עבודתו, אותה עליו לבצע בסמוך לפיר הפעור, דומה שאין להתפלא על התרחשותה של מעידה כזו בהיסח הדעת. זו בדיוק הסיבה לכך שהדין מחייב את המעסיק לגדר פירים, כפי שמצוין במפורש ביותר מדבר חקיקה אחד, ואף באמצעות "גידרה של ממש" באופן שימנע נפילת אדם (ראו: סעיף 61 לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], התש"ל-1970; סעיף 79 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), התשמ"ח-1988). כאמור המשיבה הפרה בהקשר זה את הדין, ולא הציבה כל גידור במקום. בכך, גרמה לתוצאה הקשה של פגיעת המערער.

ושוב נדגיש: על המעסיק להקפיד על יישומן של הוראות הבטיחות בעבודה. הן פרי ניסיון שנועד למנוע תאונות אשר בסופו של דבר עלולות לא רק לפגוע בעובד, אלא גם לפגוע בשגרת העבודה התקינה. הוראות וכללים אלה לא נועדו כדי לבחון האם העובד עומד על יישומן. לכן, משלא הקפיד המעסיק על הוראות בטיחות, בוודאי על פי הפקודה והתקנות, אין לאפשר לו להפנות אצבע מאשימה לעובד על כך שלא דרש זאת.

ברם, בענייננו בית המשפט המחוזי זקף לחובת המערער את העובדה שלא התלונן בפני המשיבה על אי-גידור הפיר. ביחס לקביעה זו, מעבר לאמור לעיל, יש לומר גם את שני אלה. ראשית, יוזכר כי המערער היה עובד ניקיון זוטר במקום. על אף שעבד באתר הבנייה במשך מספר חודשים, הוא לא היה עובד בניין מקצועי ולא ברור מהי ההדרכה שקיבל, אם בכלל, בתחום הבטיחות. זה המקום לציין שהמשיבה, בניגוד למערער, לא הביאה עדים כלל במסגרת שמיעת הראיות, וממילא לא הוכיחה כי המערער נדרש לדווח על מפגעי בטיחות או שהוא היה בעל יכולת ומעמד שאפשרו לו לעשות כן. ויוזכר כי הנטל להוכיח כי המערער נושא באשם תורם, רובץ לפתחה של המשיבה. יתר על כן, בענייננו הוכח שעובד אחר אכן פנה אל מנהל העבודה מטעם המשיבה והתריע לו על הסכנה שבאי-גידור הפיר, אך לא היה בכך כדי להועיל. המנהל השיב לו שהעניין יטופל, ולמרות זאת עד למועד התאונה לא נעשה דבר.

אף אין לייחס למערער אשם תורם מן הטעם שהמשיך לעבוד חרף מודעתו לאי-גידור הפיר. כפי שצוין קודם, לא הובררה הכשרתו של המערער וההדרכה שקיבל בתחום הבטיחות, ולא ברור עד כמה הפנים את חומרת הסיכון הנשקף לו. ייתכן שהוא הסיק מהעובדה שהמשיבה לא התריעה על העניין ואפשרה את המשך העבודה בבניין, כי אין הצדקה להפסיק את עבודתו. בהקשר זה, הכירה הפסיקה בכך שאצל העובד קיים הרצון לעשות את מלאכתו היטב, ולשם כך הוא מוכן לקבל על עצמו לעיתים גם סיכונים גוף (ראו: ע"א 7130/01 סולל בונה בנין ותשתית בע"מ נ' תנעמי, פ"ד נח(1) 1, 21 ד'22-ב' (2003); ע"א 5/65 המוסד לביטוח לאומי נ' שירותי נמל מאוחדים בע"מ, פ"ד יט 205, 212-

211 (1995)). בנוסף, לאור פערי הכוחות המובנים בין הצדדים, מוכן כי לא בנקל יכול היה המערער להודיע למשיבה כי הוא אינו מסכים להמשיך בעבודתו כל עוד לא יותקן הגידור הנדרש. בכך היה עשוי להסתכן באובדן מקור פרנסתו (השוו: ע"א 1051/14 ע"ד בריאות טבע מרקט בע"מ נ' המוסד לביטוח לאומי, פסקה 32 (30.8.2015)).

בעניין זה ניתן להפנות גם למשפט העברי. חכמי התלמוד פירשו את הפסוק הנוגע להלנת שכר של עובד: "ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש, כי עני הוא ואליו הוא נשא נפשו" (דברים כד, טו). ביחס לדיבור "ואליו הוא נושא נפשו", תיארו החכמים בלשון הפלגה את נכונותו של מי שזקוק לפרנסה ליטול על עצמו סיכונים: "מפני מה עלה זה בכבש ונתלה באילן ומסר את עצמו למיתה, לא על שכרו?" (בבא מציעא, קיב ע"א. וראו: מיכאל ויגודה "הזכות לעבודה וזכויות עובדים במשפט העברי" 6-7 (חוות דעת לוועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת, 8.3.2005)). אכן, קשה לצפות מעובד כי יתייצב מול מעסיקו ויסרב להמשיך בעבודתו נוכח אי אלה סיכונים, מקום שמטה לחמו מונח על הכף. אין זה אומר שבכל מקרה החלטת העובד להמשיך לעבוד, חרף סכנה ברורה, לא תעלה כדי רשלנות תורמת מצדו. עם זאת, סבורני כי בענייננו לא די רק בכך שהמערער המשיך בעבודה כדי לקבוע שהוא שותף לנזקו. כך בהתחשב בכלל הנסיבות, ובתוכן, בין היתר, תפקידו הזוטר, תנאי העבודה, ורשלנותה המובהקת של המשיבה.

5. יוער, כי בית המשפט המחוזי הסתמך בפסיקתו לגבי האשם התורם על פסק דין בו כתבתי חוות דעת בע"א 6332/15 צלאח נ' ע"ד, פסקה 13 (23.11.2017), שעסק בתאונה שבה נפל עובד מגובה, ונקבע אשם תורם. ברם, להשקפתי יש לאבחן בין המקרים. קודם כל, בעניין צלאח נקבע אשמו התורם של העובד, כמו גם אחריותו של המעסיק לתאונה, בהתבסס על סעיף 41 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], נוכח עמימות עובדתית שאפפה את נסיבות המקרה. המשמעות היא שהתנהגותו של העובד בזמן התאונה לא הייתה ידועה לאשורה, אלא הוסקה מראיות כלליות. עמימות כזו לא קיימת בענייננו, מקום שהמערער ועדיו ידעו לתאר במדויק את שאירע. מעבר לכך, בעניין צלאח אמנם יוחסה חשיבות לכך שהעובד בחר להמשיך לעבוד חרף הסכנה שמשקפה לו, ולא הביע מחאה. עם זאת, באותו עניין דובר בעובד בניין מקצועי שצוין כי אף היה מתקן את עבודתם של עובדים מיומנים פחות. לעומת זאת, בענייננו מדובר כאמור בעובד זוטר שהיה אמון אך על הניקיון באתר הבנייה. עוד ראוי לציין, בלי שבהכרח יש נפקות מעשית לדבר, כי בענייננו אחד העובדים מתה על הסכנה הנקודתית שבאי-גידור הפיר, אך זאת ללא הועיל. זאת בניגוד לעניין צלאח, שם לא נשמעה כל תלונה מצד העובדים על היעדרם של אמצעי זהירות באופן כולל. הבדלים אלה, בין היתר, הצדיקו את התוצאה השונה.

העיקר הוא שההלכה שנפסקה בעניין צלאח נוגעת למקרים בהם יש עמימות עובדתית ובית משפט צועד בנתיב של סעיף 41 לפקודת הנזיקין. במצב כאמור, נקבע כי יש להרחיב את היריעה גם בבחינה אפשרית של אשם תורם. הלכה זו אינה רלוונטית למקרה בו האשמה נקבעת על סמך כללים רגילים של ראיות ולא מכוח חזקת סעיף 41. במקרה הפרטני שנידון בעניין צלאח הודגש המעמד של העובד כתור אחראי על עובדים אחרים, והעובדה שלא ננקטו כל אמצעי זהירות. השילוב של נתונים אלה, עם היעדר היכולת לקבל תיאור עובדתי מדויק מטעם הניזוק ביחס לנסיבות התאונה, הובילו באותן נסיבות להטלת אשם תורם. אין מקרה זה דומה למקרהנו בפרמטרים הרלוונטיים.

שתי הערות טרם סיום חלק זה.

6. ראשית, המשיבה טענה בתגובתה כי המערער היה מודע היטב לפגם של היעדר הגידור, שכן כך היה מזה תקופה ממושכת. ואולם ביחס לקו טיעון זה נפסק כבר בעבר כי טמון בו פרדוקס: הרי, ככל שהמעסיק יתמיד במחדליו ולא ינקוט באמצעי זהירות, כך תלך ותגבש לכאורה טענת האשם התורם שתוצג על ידו אם ייתבע, שלפיה היה על העובד להכיר את הסכנה ולהיערך לה לנוכח הזמן שחלף (ראו והשוו: ע"א 1952/11 אבו אלהווא נ' עיריית ירושלים, חוות דעתה של השופטת ברק ארז (6.11.2012)). בכך עלול להיווצר מצב לא רצוי שבו למעסיק יש תמריץ, בהנחה שהתרחש כבר, להמשיך במחדלו לאורך זמן באופן שיאפשר לו להעלות בבוא העת טענת אשם תורם. על רקע זה, נקבע כי טענת אשם תורם מן הסוג האמור אינה חפה מקשיים, ויש לנהוג בה במתינות.

7. שנית ואחרון. בהסתכלות רחבה יותר, המקרה שלפנינו הוא דוגמה נוספת לתופעה המדאיגה והנמשכת של תאונות עבודה בענף הבנייה, בה דובר כבר בפסיקת בתי המשפט (ראו למשל: בג"ץ 5215/17 קו לעובד - להגנת זכויות העובדים נ' משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים, פסקה 27 (7.4.2019); ע"ע (ארצי) Rong 14403-10-16 Gang - סוראל יישום שירותי בניה בע"מ, פסקאות 52-55 (31.12.2017)). כמו המערער, ישנם רבים מדי שהלכו בבוקר לעבודתם באתר הבנייה, וחזרו כשהם סובלים מנכות חמורה, באופן שהפך עליהם את עולמם – ובמקרים אחרים אף לא חזרו לביתם כלל. מנתונים שנאספו עולה כי מתחילת שנת 2021, נהרגו בישראל 36 עובדים בתאונות באתרי בנייה, ונפצעו 219 עובדים, מתוכם 37 באורח קשה. (ראו: <http://work-accidents.kavlaoved.org.il>. נצפה לאחרונה ביום 26.12.2021). מדובר בתדירות של מוות או פגיעה של עובד בענף הבנייה כמעט מדי יום עבודה. יוער כי העדויות שנשמעו בתיק מעלות תמונה קשה מבחינת נהלי הבטיחות, שלפיה, בין היתר, המערער

ועובדים נוספים נותרו לישון בלילות באחד הבניינים הנבנים באתר הבנייה. עם זאת אין להשלים.

תופעה כואבת זו של תאונות עבודה בענף הבנייה אינה גזירה מן השמיים אלא בכוחנו לשנותה (ראו גם דברי חברי השופט עמית ברע"א 7002/17 פלוני נ' פלוני, פסקה 31 (21.5.2018)). באשר לסוגיה שהתעוררה במקרה זה, בדבר אשם תורם וחלוקת האחריות בין העובד למעסיק – כאמור קודם, נדרש להחמיר בכגון דא דווקא עם המעסיק, אשר יכולתו למנוע תאונות עולה ברגיל על זו של העובד. כמובן שנדרש להרתיע גם את העובד מפני התנהגות לא בטוחה, וישנם מקרים בהם ראוי להטיל עליו אשם תורם. ואולם בהקשר זה יש לזכור את מעמדו הנחות באופן יחסי ואת הנסיבות בהן הוא פועל. בנסיבות העניין שלפנינו, נתונים אלה, בשילוב המדיניות המשפטית שהוזכרה ועובדות המקרה, מובילים למסקנה כי אין הצדקה להטיל על העובד אשם תורם. כמובן זה, המקרה דנן הינו מקרה טיפוסי, שלא כמובן החיובי.

8. התוצאה היא שמוצע לקבל את הערעור בעניין זה ולקבוע שהמערער לא נושא באשם תורם לתאונה. נעבור כעת לטענה הנוספת, בדבר שיעור ההיוון של גמלאות המל"ל.

שיעור ההיוון של גמלאות המל"ל המנוכות מהפיצוי

9. כאמור בית המשפט המחוזי קבע כי יש להוון את סכום גמלאות המל"ל המנוכה מהפיצוי הנזיקי, לפי שיעור ריבית של 2%. כך נפסק בהתבסס על לוחות החיים שבתקנות ההיוון של המל"ל (ראו פסקה 103 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי). ואולם, מספר ימים לאחר מתן פסק הדין בענייננו, ניתן פסק דינו של בית משפט זה בע"א 3751/17 המאגר הישראלי לביטוח רכב (הפול) נ' פלוני (8.8.2019) – המשנה את הדין בנושא.

באותו עניין נפסק כי ריבית ההיוון בתביעות נזיקין תמשיך לעמוד על שיעור של 3%. לצד זאת ניתנה הדעת לכך שהפער בין שיעור ריבית ההיוון בנזיקין לבין שיעור ריבית הניכוי שנגזרת מתקנות ההיוון של המל"ל, אינו ראוי ומוביל לתוצאות בעייתיות (שם, פסקה 75). ועדת קמיניץ המליצה לשנות את התקנות, כך שריבית ההיוון של המל"ל תעמוד גם היא על שיעור של 3%. בתקופת הביניים עד לשינוי התקנות, קבע בית משפט זה כי סכומי הגמלאות של המל"ל ינוכו לפי ריבית היוון של 3%. כפי שצוין בפסק הדין:

"כדי למנוע פגיעה בניזוקים בתקופת הביניים, המשיב (הפול), קופות החולים ואיגוד חברות הביטוח נתנו הסכמתם לכך שגמלאות המל"ל ינוכו מסכום הפיצויים לפי שיעור היוון של 3%, על אף האמור בתקנות ההיוון. על הצהרה זו יש לברך, וכל עוד לא תוקנו תקנות ההיוון, שומה על בית המשפט לנהוג בדרך זו". (שם, פסקה 67).

וגם בהמשך:

"בתקופת הביניים, תעמוד בתוקף הסכמת הצדדים לנכות את סכומי הגמלאות לפי ריבית היוון של 3.3% (שם, פסקה 75. וראו גם: ע"א 4025/19 המוסד לביטוח לאומי נ' מועצה אזורית מגילות ים המלח (17.9.2020)).

המשיבה לא הציגה בתגובתה כל טעם לפעול אחרת בנושא. אשר על כן, יש לקבל את הערעור גם בנקודה זו, ולקבוע כי סכום גמלאות המל"ל יחושב לצורך הניכוי לפי ריבית היוון של 3%, ולא לפי ריבית של 2% כפי שקבע בית המשפט המחוזי.

10. סוף דבר: אציע לחבריי כי נקבל את הערעור. יש להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי באופן כזה שהמשיב לא יישא באשם תורם לתאונה, ובנוסף מן הפיצוי המגיע לו ינוכו סכומי גמלאות המל"ל אשר יחושבו לפי שיעור היוון של 3%, ולא לפי שיעור של 2%. בנסיבות, המשיבה תישא בהוצאות המערער בסכום של 30,000 ₪, שיש בו כדי להתחשב בתוצאה גם בערכאה קמא.

משנה לנשיאה

השופט ד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

שופט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של המשנה לנשיאה נ' הנדל.

ניתן היום, כ"ה בטבת התשפ"ב (29.12.2021).

שופט

שופט

המשנה לנשיאה